

Ngày 22/10/2023

CHÚA NHẬT XXIX THƯỜNG NIÊN Năm A

Is 45,1.4-6 - 1Tx 1,1-5b - Mt 22,15-21

CHÚA NHẬT TRUYỀN GIÁO

¹⁶ Họ sai các môn đệ của họ cùng đi với những người phe Hêrôđê, đến nói với Đức Giê-su rằng: “Thưa Thầy, chúng tôi biết Thầy là người chân thật và cứ sự thật mà dạy đường lối của Thiên Chúa. Thầy cũng chẳng vì nể ai, vì Thầy không cứ bề ngoài mà đánh giá người ta.” (Mt 22,16)

Bài Suy Gẫm số 75. Điểm 1: Sự E Sợ Dư Luận Và Các Bề Trên.

Theo đoạn Tin Mừng ngày hôm nay, những người Pharisêu và thuộc hạ của Hêrôđê đã đến gặp Chúa Giê-su và khen Người đã “*cứ sự thật mà dạy đường lối của Thiên Chúa, ... cũng chẳng vì nể ai, không cứ bề ngoài mà đánh giá người ta*” (Mt 22,16). Những người sống trong cộng đoàn tu phải đặc biệt bắt chước Chúa Giê-su Ki-tô trong cách hành xử như trên, vì khi đã từ bỏ thế gian, họ chỉ phải nhắm làm đẹp lòng Thiên Chúa, mà chẳng cần lưu tâm đến dư luận sẽ nói gì.

Đây là điều mà các Bề trên phải làm trước tiên: vì duy chỉ có Bề trên mới tiếp xúc với mọi người, cả trong cũng như ngoài cộng đoàn, nên cũng chính họ là những người thường phải hứng chịu những lời chỉ trích.

Bên trong nhà tu, những kẻ thích tự do phóng khoáng, thì đôi khi thấy Bề trên quá xét nét và khó tính. Nếu các ngài khôn ngoan và nghiêm nghị, thì họ bảo là các ngài quá đạo mạo; nếu các ngài có bề ngoài nhã nhặn và bất thiệp, thì họ lại nói các ngài quá hờ hênh và quá dễ dãi; nếu các ngài hay quở phạt và không khoan nhượng thì sẽ bị chê là quá cứng nhắc; nếu các ngài dung túng khuyết điểm của vài người, thì sẽ bị cho là cai quản lỏng lẻo; nếu vài người cho rằng các ngài làm tốt, thì một số khác lại cho là các ngài làm sai: và như thế chẳng có hành vi nào của các ngài mà không bị chê trách.

Trong những trường hợp này, tất cả những gì mà vị Bề trên phải làm là đừng để ý tới những gì người ta nói; tuy nhiên ngài phải giữ mình để đừng nêu gương xấu, và không làm điều gì nghịch với nhiệm vụ thừa tác của mình; ngài không được tỏ ra yêu thương ai một cách đặc biệt, nhưng phải trở nên một mẫu mực về sự mộ đạo và tuân giữ Luật Dòng cho người khác.

Thứ Hai sau Chúa Nhật XXIX Thường Niên

Rm 4,20-25 - Lc 12,13-21

²⁰ “*Nhưng Thiên Chúa bảo ông ta: ‘Đồ ngốc! Nội đêm nay, người ta sẽ đòi lại mạng ngươi, thì những gì ngươi sắm sẵn đó sẽ về tay ai?’*” ²¹ *Ấy kẻ nào thu tích của cải cho mình, mà không lo làm giàu trước mặt Thiên Chúa, thì số phận cũng như thế đó.*” (Lc 12,20-21)

Bài Suy Gẫm số 206. Điểm 1: Người Thầy Sẽ Tính Sở Về Việc Dạy Học Của Mình.

Thiên Chúa là Đấng đã kêu gọi Anh [Chị] Em vào thừa tác vụ làm vinh danh Người và đem lại cho con trẻ tinh thần khôn ngoan và minh trí, để mở mắt cho con tim của chúng nhận biết Người (x. Ep 1,17), sẽ đòi Anh [Chị] Em phải tính sở về với Người về việc có dạy dỗ tốt những học sinh

Anh [Chị] Em dẫn dắt không; bởi đối với Anh [Chị] Em, đây là một bổn phận thiết yếu, và nếu Anh [Chị] Em bị luận phạt đã để cho chúng phải ngu dốt về đạo lý, thì Anh [Chị] Em sẽ chịu một hình phạt cũng nặng bằng với trường hợp chính Anh [Chị] Em bị ngu dốt về giáo lý vậy.

Như vậy, Anh [Chị] Em sẽ tính sổ cùng Thiên Chúa: liệu Anh [Chị] Em có trung thành dạy giáo lý mỗi ngày, suốt thời gian qui định chẳng; trong giờ đó, liệu Anh [Chị] Em có dạy học sinh những điều chúng cần phải biết, tùy theo tuổi và khả năng của chúng chẳng; liệu Anh [Chị] Em có bỏ bê vài đứa nào, dù chúng học dốt nhất, hay cũng có thể vì chúng nghèo nhất chẳng; liệu Anh [Chị] Em có thích riêng một vài trẻ nào, hoặc vì chúng giàu có hay dễ thương, hoặc vì tự nhiên chúng có điều chi khả ái hơn những trẻ khác chẳng.

Anh [Chị] Em sẽ trả lẽ về việc Anh [Chị] Em có dạy học trò cách tham dự thánh lễ và xưng tội cho sốt sắng không; liệu Anh [Chị] Em có thích dạy các môn kiến thức, như tập đọc, tập viết, toán số,... hơn cái môn quan trọng gấp bội, là môn giáo lý, góp phần nâng đỡ việc giữ đạo, và đối với Anh [Chị] Em là một bổn phận ràng buộc, – mặc dù Anh [Chị] Em không được xao lãng các môn kia chẳng. Anh [Chị] Em cũng sẽ tính sổ, liệu trong khi thi hành nhiệm vụ, Anh [Chị] Em có phí thời giờ làm những chuyện vô bổ chẳng, hoặc thậm chí làm chuyện có ích, nhưng không thuộc phạm vi bổn phận mình chẳng. Cuối cùng, liệu Anh [Chị] Em có lo tự học, trong thời gian dành cho việc soạn bài vở để dạy cho học sinh chẳng.

Bản kết sổ của Anh [Chị] Em có kê những điều ấy cách rõ nét, và Anh [Chị] Em có sẵn sàng để tường trình chưa? Nếu chưa, thì hãy thực hiện chúng ngay, và hãy nghiêm chỉnh kiểm điểm về cách Anh [Chị] Em xử sự trong việc ấy; nếu về phần mình, Anh [Chị] Em có sự chệnh mảng, thì hãy lấy quyết định nhất quyết sửa mình, và trước mặt Thiên Chúa, hãy nghiêm túc quyết tâm làm tốt hơn trong tương lai, hầu cái chết sẽ không bất chợt ập xuống Anh [Chị] Em đang trong tình trạng đáng tiếc như vậy.

Ngày 24/10/2023

Thứ Ba sau Chúa Nhật XXIX Thường Niên

Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 - Lc 12,35-38

³⁷ “*Khi chủ về mà thấy những đầy tớ ấy đang tỉnh thức, thì thật là phúc cho họ. Thầy bảo thật anh em: chủ sẽ thất lưng, đưa họ vào bàn ăn, và đến bên từng người mà phục vụ.*” ³⁸ “*Nếu canh hai hoặc canh ba ông chủ mới về, mà còn thấy họ tỉnh thức như vậy, thì thật là phúc cho họ*”. (Lc 12,37-38)

Bài Suy Gẫm số 206. Điểm 3: Người Thầy Sẽ Tính Sổ Về Những Ý Định Và Cung Cách Của Mình.

Điều phải làm cho Anh [Chị] Em khổ tâm nhất, khi tính sổ với Thiên Chúa, không phải là những gì Anh [Chị] Em đã nói và đã làm; vì những lỗi trong hai phạm vi ấy thường rất dễ được Anh

[Chị] Em hình dung và nhận rõ; nhưng trên hết, chính là ý hướng mà Anh [Chị] Em có, và cung cách mà Anh [Chị] Em bộc lộ, trong hai phạm vi trên. Về ý hướng, thánh Phaolô nói: “*Anh em có làm gì, nói gì, thì hãy làm hãy nói nhân danh Đức Giê-su*” (Cl 3,17), “*không phải để làm vừa lòng người phàm, mà để làm đẹp lòng Thiên Chúa*” (1Tx 2,4). Anh [Chị] Em phải chú ý đến điều ấy; nó là động cơ duy nhất Thiên Chúa muốn Anh [Chị] Em phải có trong công tác.

Thường Anh [Chị] Em hầu như không nghĩ tới điều trên, và lắm lúc, Anh [Chị] Em chẳng có ý hướng nào, hoặc nếu có, thì nó chỉ là ý hướng tự nhiên và của phàm nhân, thế chẳng đúng lắm ư? Thế thì chỉ khiếm khuyết ấy thôi, cũng làm hỏng tất cả công việc của Anh [Chị] Em, cho dù tự nó có tốt mấy đi nữa, và cũng đủ để ngăn cản sự chúc lành của Thiên Chúa.

Anh [Chị] Em không khỏi tính sổ với Thiên Chúa về thừa tác vụ của mình; liệu Anh [Chị] Em có thi hành sứ mạng một cách khôn ngoan và nghiêm nghị, không tỏ ra thân mật quá trớn giữa thầy và trò không? Thánh Phaolô đã khuyên Titô, đệ tử của Ngài, có “*thái độ phải đàng hoàng*” (Tt 2,7) rất cần thiết cho một thừa tác viên của Tin Mừng. Sau lòng nhiệt thành lo việc dạy dỗ và giữ cho phong hóa được thanh cao, sự chín chu khiêm tốn trên là một trong những nhân đức hữu ích nhất cho những ai có trách nhiệm dạy dỗ thanh thiếu niên.

Tuy nhiên Anh [Chị] Em đừng bỏ qua việc tính sổ về đức kiên nhẫn và sự tiết chế các cảm xúc của Anh [Chị] Em (x. 2Tm 2,24-25), vì đó cũng là một điểm rất quan trọng Anh [Chị] Em phải lưu tâm, nhất là khi con trẻ mà Anh [Chị] Em chịu trách nhiệm làm điều gì sai quấy, và Anh [Chị] Em buộc phải khiển trách hoặc sửa phạt. Lúc ấy, không gì khiến Anh [Chị] Em phải cảnh giác hơn, để không cho các xúc cảm thoát vòng kiểm tỏa.

Đó phải là một trong những mục chính của việc kiểm điểm phải trình cho Thiên Chúa, khi Người đòi Anh [Chị] Em báo cáo về công tác. Anh [Chị] Em hãy hết sức nghiêm túc nghĩ đến chuyện ấy vậy.

Ngày 25/10/2023

Thứ Tư sau Chúa Nhật XXIX Thường Niên

Rm 6,12-18 - Lc 12,39-48

⁴² Chúa đáp: “*Vậy thì ai là người quản gia trung tín, khôn ngoan, mà ông chủ sẽ đặt lên coi sóc kẻ ăn người ở, để cấp phát phần thóc gạo đúng giờ đúng lúc?*” ⁴³ *Khi chủ về mà thấy đầy tớ ấy đang làm như vậy, thì thật là phúc cho anh ta.*” (Lc 12,42-43)

Bài Suy Gẫm số 206. Điểm 2: Người Thầy Sẽ Tính Sổ Về Sự Giám Sát Căn Mật Của Mình.

Nếu Anh [Chị] Em chỉ lo việc dạy dỗ các học sinh được giao phó cho Anh [Chị] Em mà thôi, thì chưa đủ, vì khi ra trước tòa Thiên Chúa, Anh [Chị] Em vẫn có thể bị kết tội, nếu đã không trông nom hạnh kiểm của các em; vì bổn phận của Anh [Chị] Em là “*chăm sóc linh hồn [của chúng] như những người sẽ phải trả lễ với Thiên Chúa*” (Dt 13,17). Anh [Chị] Em có nghĩ đến tình huống

phải trả lễ cùng Thiên Chúa, khi có một linh hồn sa hỏa ngục, do Anh [Chị] Em đã không lo nâng đỡ cho nó đi theo con đường đức hạnh không?

Anh [Chị] Em có tin rằng Anh [Chị] Em buộc phải canh chừng các học sinh, suốt thời gian chúng ở trong nhà thờ cũng như ở trường học, không để chúng phạm bất cứ điều gì làm mất lòng Thiên Chúa không? Chẳng phải Anh [Chị] Em cũng có bổn phận để ý, sao cho chúng đọc kinh thật sốt sắng, trong tư thế đàng hoàng và khiêm cung, như đang thưa chuyện cùng Thiên Chúa ư?

Hay chẳng phải Anh [Chị] Em tin rằng, mình chỉ phụ trách học sinh khi chúng có mặt ở trường, còn những việc chúng làm bên ngoài khuôn viên trường học, thì Anh [Chị] Em cho rằng không thuộc phạm vi giám sát của Anh [Chị] Em đó sao? Như vậy, trong suốt thời gian các em ở dưới quyền dẫn dắt của Anh [Chị] Em, làm sao các em sống theo tinh thần Ki-tô mọi lúc mọi nơi và không đàn đúm với bạn bè xấu?

Bởi lẽ nói “tính sổ về linh hồn của các em” thì phải hiểu là “tính sổ về tất cả những gì liên quan tới sự cứu rỗi của chúng”; và lẽ nói “trông nom thật sát sao” thì nghĩa là “trên hết phải chăm chỉ trông nom, không lơ là bỏ sót điều gì”.

Nếu Anh [Chị] Em không gắng sức thi hành tất cả những việc ấy, thì hãy coi như đã phạm tội đối với Thiên Chúa, và Anh [Chị] Em phải run sợ ra trình diện Người, sau một cuộc đời chểnh mảng không lo phục vụ Người.

Ngày 26/10/2023

Thứ Năm sau Chúa Nhật XXIX Thường Niên

Rm 6,19-23 - Lc 12,49-53

⁴⁹ Một hôm, Đức Giê-su nói với các môn đệ rằng: “Thầy đã đến ném lửa vào mặt đất, và Thầy những ước mong phải chi lửa ấy đã bùng lên!”⁵⁰ “Thầy còn một phép rửa phải chịu, và lòng Thầy khắc khoải biết bao cho đến khi việc này hoàn tất!” (Lc 12,49-50)

Bài Suy Gẫm số 25. Điểm 2: Chúa Giê-su Ki-tô Ước Mong Chịu Đau Khổ Cả Cuộc Đời. Lòng ưu ái Chúa Giê-su Ki-tô dành cho tội nhân đã khiến Người không những sẵn lòng chịu khổ hình và chịu chết vì chúng ta, mà còn khiến Người tha thiết mong muốn điều ấy đến độ than thở sau khi đã phá tan tội lỗi: “Thầy đã đến ném lửa vào mặt đất, và Thầy những ước mong phải chi lửa ấy đã bùng lên” (Lc 12,49).

Nhưng vì Người thấy rằng ngọn lửa yêu thương của Thiên Chúa chỉ có thể cháy trong chúng ta qua việc xóa bỏ tội lỗi, và vì tội lỗi chỉ có thể được tiêu trừ bằng cuộc khổ hình và cái chết của Người, nên Người đã nói thêm về cái chết này: “Thầy còn một phép rửa phải chịu, và lòng Thầy khắc khoải biết bao cho đến khi việc này hoàn tất” (Lc 12,50). Qua những lời này, Người cho thấy

Người đã đau đớn biết bao, khi kế hoạch chết vì lợi ích cho nhân loại được triển khai cách quá chậm trễ, bởi càng chậm, thì việc cứu rỗi loài người càng bị trì hoãn.

Anh [Chị] Em không thấy nhục sao, khi Chúa Giê-su Ki-tô đã, và ngày nay vẫn còn, rất mong muốn cho Anh [Chị] Em được cứu độ, trong khi Anh [Chị] Em lại hồi đáp ước vọng nồng cháy ấy một cách quá lạnh nhạt?

Ngày 27/10/2023

Thứ Sáu sau Chúa Nhật XXIX Thường Niên

Rm 7,18-25a - Lc 12,54-59

⁵⁸ “*Thật vậy, khi anh đi cùng đối phương ra tòa, thì dọc đường hãy cố gắng giải quyết với người ấy cho xong, kéo người ấy lôi anh đến quan tòa, quan tòa lại nộp anh cho thừa phát lại, và thừa phát lại tống anh vào ngục.* ⁵⁹ *Tôi bảo cho anh biết: anh sẽ không ra khỏi đó trước khi trả hết đồng kẽm cuối cùng.*” (Lc 12,58-59).

Bài Suy Gẫm số 1. Điểm 3: Các Vị Thánh Cả Đã Sợ Hãi Cuộc Phán Xét Này.

Làm sao chúng ta lại không lo sợ những sự phán xét của Thiên Chúa, bởi ngay cả các vị thánh, dù cao siêu nhất, cũng đã không khỏi lo sợ đó sao? Ông Gióp, người mà Thiên Chúa đã bảo vệ chống lại những người trách ông làm điều gian tà, nói với Thiên Chúa rằng: “*Con khiếp sợ mọi nỗi đớn đau; con biết rằng: Ngài chẳng kể con là vô tội*” (G 9,28); và ở chỗ khác: “*Tôi sẽ làm gì khi Thiên Chúa chỗi dậy, khi Người tra hỏi, tôi đáp lại thế nào?*” (G 31,14) Và sau khi thuật lại khá tỉ mỉ cách ăn ở khôn ngoan và tránh xa tội lỗi của mình, ông thêm rằng “*bởi vì tai họa của Thiên Chúa làm tôi kinh hãi, tôi không thể đứng vững trước oai phong của Người*” (G 31,23).

Thánh Hilariôn, bị còng lưng vì tuổi tác và nếp sống khắc khổ, đã run sợ lúc nhắm mắt lia đời. Mãi sống trong sự cô quạnh cùng với mọi kiểu đền tội cho đến bạc đầu, Thánh Giêrônimô nói rằng ngài đã giam mình như thể ở trong tù vì lo sợ ngày chung thẩm. Ngài cũng nói ở một chỗ khác rằng, vì ngài là người tội lỗi đầy mình, ngài đã lẩn trốn đêm ngày, sợ rằng có kẻ đến nói với ngài: “Giêrônimô, hãy ra đây”, và họ buộc ngài “*phải trả cho đến đồng xu cuối cùng*” (Mt 5,26). Thánh Êphrem, người đã sống đơn độc ngay từ thời niên thiếu, và là người rất thanh sạch, năng sám hối và đầy Thần Khí của Thiên Chúa, nói rằng cả hồn lẫn xác ngài run rẩy mỗi khi ngài nhớ lại rằng mọi tư tưởng, lời nói, hành động của chúng ta sẽ bị phơi bày trong ngày phán xét; ngài hằng lo sợ bị xét xử nghiêm khắc vì ý thức mình luôn luôn đắc tội, và biết rằng ngài sẽ không thể viện dẫn lý do gì để có thể biện bạch cho sự chệnh mảng của ngài.

Nếu các vị thánh cao cả mà còn lo sợ khi nghĩ về ngày khủng khiếp này, thì phương chi chúng ta là kẻ quá nguội lạnh trong việc phục vụ Thiên Chúa, quá kém cỏi khi thi hành nhiệm vụ, lại không cảm thấy phải lo sợ sao?

Ngày 28/10/2023

Thứ Bảy sau Chúa Nhật XXIX Thường Niên

Thánh Simon và Thánh Giuđa Tadêô, Tông Đồ

Ep 2,19-22 - Lc 6,12-19

¹² Trong những ngày ấy, Đức Giê-su đi ra núi cầu nguyện, và Người đã thức suốt đêm cầu nguyện cùng Thiên Chúa. ¹³ Đến sáng, Người kêu các môn đệ lại, chọn lấy mười hai ông và gọi là Tông Đồ. (Lc 6,12-13)

Bài Suy Niệm số 182. ĐIỂM 1: ƠN GỌI CỦA HAI THÁNH TÔNG ĐỒ NÀY.

Khi thấy những phép lạ do Chúa Giê-su Ki-tô làm, thánh Simon và thánh Giuđa đã coi khinh và từ bỏ thế gian để đi theo Người, để được kể vào số các môn đệ của Người. Anh [Chị] Em thật có phúc khi được cùng số phận, và đã may mắn thoát khỏi thế gian! Anh [Chị] Em phải xem đó là một trong những ơn trọng đại nhất mà Anh [Chị] Em nhận được trong cả cuộc đời.

Hãy cảm tạ Thiên Chúa về điều đó mỗi ngày, và để sống theo tinh thần của ơn gọi, Anh [Chị] Em hãy khinh thường thế gian; biết rằng thế gian là kẻ thù của Chúa Giê-su Ki-tô, Anh [Chị] Em hãy luôn chống lại tất cả những phương châm của nó; hãy sợ hãi khi giao du với nó, và chỉ nên giao tiếp với những người xuất thân từ nó trong chừng mực nhu cầu thiết yếu bắt buộc: đó là phương cách bảo vệ Anh [Chị] Em khỏi mọi cạm bẫy và hiểm họa đang rình chờ, và để gìn giữ tinh thần của ơn gọi. Khi giao tiếp với thế gian, chúng ta bị lây nhiễm tinh thần của thế gian, vốn đối lập với tinh thần của Chúa Giê-su Ki-tô; vì cả hai không thể cùng tồn tại trong một linh hồn, chúng ta tất yếu sẽ đánh mất tinh thần của Chúa Giê-su Ki-tô, khi tâm lòng chúng ta đầy ắp tinh thần của thế gian.

Hôm nay, Anh [Chị] Em hãy khấn khoản nài xin Thiên Chúa, nhờ lời cầu bầu của hai thánh tông đồ mà Giáo hội đang mừng lễ, để Người luôn soi sáng, cho Anh [Chị] Em ngày càng xa cách thế gian hư hỏng, và ưa thích gắn bó hơn với đạo lý của Chúa Giê-su Ki-tô.